

Daniela Bissig-Bestgen

TKO JE DRAGI BOG?

UZORAK MOLITVENOG BOGOSLUŽJA ZA MALU DJECU

Pripremiti: dijapozitiv ili slika koja prikazuje: večer, dijete u krevetu, roditelji sjede na rubu kreveta i sl; naučiti pjesmu "Dragi Bože", eventualno uz gitaru ili drugi prateći instrument.

Pozdrav: Voditelj (-ica) pozdravi sve majke/očeve i djecu osobno na ulazu. Predstavi također eventualne pomoćnike (-čnice). Tada svi sjednu u prednje klupe ili na stolice poredane u krug.

Pripovijest: Voditelj (-ica) priča pripovijest o Tobiji i Suzani koji su prikazani na slici ili dijapozitivu. Ovo dvoje djece pojavljuju se kao likovi u svim službama Božjim koje slijede. Pričanja se trebaju prilagoditi djeci. Najmanji se ne odvažuju nešto glasno kazati, ali veća djeca rado izvješćuju o svojim iskustvima i razmišljanjima.

Večer je. Tobija i Suzana već su u krevetu pod svojim pokrivačima. Majka i otac sjeli su do nogu svoje djece i još malo čavrljaju s njima. Ugodno je i Tobija osjeća da nema nikoga tko bi bio draži i ljepši od njegovih roditelja. Majka misli da ona ne zna nikoga tko bi bio draži od dragoga Boga.

Djeca su radoznala i žele nešto više saznati o Bogu: "Tko je dragi Bog i gdje je on?" Mama odgovara: "Dragi Bog je veličanstven, čudesan i drag, i mi to ne možemo predstaviti. On je nevidljiv, ali ga u sebi možemo osjetiti. On je u nama i u svim ljudima, i u isto vrijeme posvuda u svemiru." Tobija pita: "Zar dragi Bog nikada nije zao,

nestrpljiv ili bijesan?" Otac kaže: "Dragi Bog nikada nije zao prema nama i nikada nije nestrpljiv kada mi nešto ne shvaćamo."

"Ali, da li on upće mene pozna?" želi saznati Suzana. Majka joj odgovara: "Dragi te Bog sigurno poznaje. On te rado želi. Poznaje i tebe i Tobiju, i tatu i mene. On uvijek zna gdje smo, i nikada nas ne ostavlja same. Stoga ne trebamo strahovati."

Tobija gotovo ne može vjerovati: "Zar se više ne trebam bojati kada ti, mama, ideš u podrum i kada sâm ostanem sa Suzanom?" Da, točno, jer dragi Bog je kod tebe i ne ostavlja te sama," odgovara mama.

Povratna pitanja za djecu: "Je li vas katkad strah? Od čega na primjer?" (pustiti djecu da govore)

"Vidite, većina se djece boji. Ali možda će vam odsada doći na pamet dragi Bog, koji je uvijek i posvuda kod vas: vani, u podrumu, noću u krevetu, tako da više ne treba biti straha.

Nastavlja se pripovijest o Suzani i Tobiji. Suzana, naime, pita: "Kada sam sama i strah me, mogu li tada zvati dragog Boga, i zar me on čuje?" Otac odgovara: "Da, da, dragi te Bog čuje posvuda, ali ne treba glasno zvati. Dovoljno je da ti tiho šapućeš ili misliš na njega, i on će te ispravno čuti. Njegov odgovor ne čuješ glasno, nego u sebi osjećaš kad si sasvim mirna. Čudesno, zar ne?"

Suzana i Tobija su posve sretni, jer su noćas mogli upoznati dragoga Boga. Sada imaju čudesnoga prijatelja i zaštitnika, koji ih nikada ne ostavlja na cjedilu i kojemu sve mogu ispričati.

Prije nego roditelji zažele djeci "laku noć", majka pokazuje da se pjesmom može govoriti dragome Bogu. Ona pjeva pjesmu a uskoro će s njome pjevati Tobija, Suzana i otac. Dopada im se pjesma i žele je svaku večer pjevati zajedno sa svojim roditeljima.

"Ovdje završava pripovijest o Tobiji i Suzani. Ali pjesmu o dragome Bogu želimo i mi naučiti."

Molitva: "Mi smo sada u ovoj pjesmi govorili s dragim Bogom. Ali mi možemo i inače s njim govoriti, kao što smo to čuli u priči o Tobiji i Suzani. Pritom sklopimo ruke. Glavu možemo malo nagnuti i oči zatvoriti, da nas ništa ne ometa, ako želimo u sebi čuti dragoga Boga."

Dragi Bože

Riječi: Daniela Bissig-Bestgen
 Glazba: Narodni napjev

1. Dra - gi Bo - že, ve - lik si, dra - gi Bo - že, do - bar si, za - i -
 2. Ne vi - di - mo te - be, Bo - že, o - sje - ća - mo Bo - ga svog. Ti si
 3. O - pro - sti nam, Bo - že, ti, če - sto ni - smo do - bri mi al' nas

sta nas vo - liš ti. Ne tre - ba - mo i - mat' stra - ha. Ti se
 u - vijek tu kod nas. Pri - ća - mo ti, Bo - že, pri - će, ti nas
 i - pak vo - liš Ti. Bo - lji će - mo te - bi bi - ti, po - mo -

za nas bri - neš, Bo - že, jer nas stvar - no vo - liš ti.
 slu šaš, Bo že naš, jer si - u - vijek tu kod nas.
 zi nam, Bo - že, naš, u te - bi nam lju - bav spas.

Sve učini da si spreman na molitvu. Voditeljica/voditelj (kao zastupnica) glasno razgovara s Bogom: "Dragi Bože, sva bi te ova djeca htjela upoznati. Pokaži njima da ih dobro čuvaš, da ih ne bude strah kada su u tami ili su sami. Sva ova djeca htjela bi sada s tobom govoriti, dragi Bože. Dobro ih slušaj!"

Tko bi sada htio nešto glasno kazati dragom Bogu?" (Oglašava se dvoje veće djece.)

"Svi ostali mogu sada tiho za sebe s dragim Bogom govoriti. On vas također čuje i kada samo nešto mislite." (kratka tišina)

Pjesma: "Još jednom pjevamo zajedno našu pjesmu."

Oproštaj: "Sada kada idete kući, za vrijeme ručka smijete, na primjer, govoriti s dragim Bogom i zahvaliti mu za jelo. Navečer također možete, kao Tobija i Suzana i tata i mama, pjevati pjesmu ili dragom Bogu nešto važno ispričati, glasno ili tiho kako volite. Dragi vas Bog uvijek čuje. I još nešto: kada idete u kupovinu s mamom, možete poći i u crkvu ako želite, i malo sjesti, jer tu je lijepo i tiho i može se tako dobro osjetiti dragoga Boga. Sada znate da se posvuda može govoriti s dragim Bogom: u šumi, u podrumu, u igri, u krevetu."

Upute roditeljima

Obred polaska na spavanje od velikog je značenja za malu djecu. Gotovo svako dijete ima muku kod prelaska s dnevne svjetlosti u kojoj se ono osjeća sigurno, k strahovima tamne, tihe noći i stoga treba povjerljivu pratnju roditelja. Dobro je još jednom sagledati radosti i probleme prijeđenog dana s roditeljima i velikim Bogom i tada njih razriješiti. Na taj način strahovi ne progone dijete u njegovim snovima. Osjeća se da je veličanstveni dragi Bog uvijek tu, i omogućuje malenima da opušteno zaspu.

Razgovori s Bogom ili o Bogu trebaju trajati toliko dugo koliko to dijete želi. Kada ono skreće s takvoga razgovora, time pokazuje da je dovoljno bilo zaokupljeno Bogom i njegova duša više ne osjeća religioznu glad.

Kada naše dijete dugo s veseljem ne govori o Bogu, mi sami možemo zahvaljivati Bogu, primjerice za lijepi dan, ili ako je dijete bolesno, tada na njegovom krevetu možemo moliti Boga da ponovno ozdravi.

Ako se malom djetetu želi rasvijetliti nešto religiozno, trebalo bi po mogućnosti upotrijebiti jednostavne riječi i primjere iz svakodnevice; na primjer - umjesto "molitva" kazati "govoriti s Bogom," umjesto "svemoguć" - "Bog može sve".

Naše dijete ne trebamo zaustavljati ako s ozbiljnom nakanom želi neki svoj crtež staviti na oltar ili ako u molitvi moli Boga za slatkiš. Sve to pripada realnosti djetetova života i pred Bogom je važno.

Ako mi kao roditelji u svakodnevici o Bogu govorimo na smiješan način i pravimo viceve na račun religioznosti, naša će nas djeca odmah oponašati i sve što je puno strahopoštovanja učinit će smiješnim. Zbog toga ne moraju osjetiti bol, ali to što se njima u nutrini njihove duše činilo posebice dragocjenim, više im se ne čini vrijednim. Izvući ponovno tako razočaranu djecu iz glupe nesigurnosti jest teško, i postiže se samo dosljednim, ozbiljnim prihvaćanjem djece s kojom se suosjeća.

Roditelji su "potrebni za preživljavanje" svoje djece. Zato sva djeca vole svoje roditelje, premda su ovi često nesavršeni odgojitelji. Tako bez daljnjega možemo govoriti o "dragim" roditeljima, jer ovi

skrbe za svoju djecu, daju im jesti, omogućuju im prostor za stanovanje i mnogo toga.

U isto je vrijeme umirujuće za djecu kad znaju da uz roditelje ima još netko koji može uvijek ljubiti, koji ne prigovara ili preumoran ne dijeli pljuske, dakle Bog. Tako uz važne i drage, ali nesavršene roditelje, imaju pouzdanoga, dragoga Boga. Kod kojega se uvijek mogu osjećati prihvaćenima.

Aktivnosti u obitelji

- Ako navečer pjevamo pjesmu "Dragi Bože", iz toga će nastati novi obred spavanja. Nakon što je dijete pjesmu zavoljelo i prihvatilo, mogu se učiti i druge misaone pjesme, (ali najviše tri svaku večer).

- Otac i majka pokušavaju nacrtati jednostavnu sliku, kako bi svojoj djeci kazali laku noć; na primjer s jednostavnim obrisima naprave sobicu s krevetom i lik djeteta (glavu, oči, usta, ruke), postave u krevet; uz krevet nacrtaju oca i majku.

Sada roditelji mogu zajedno sa svojom djecom ovu sliku naslikati (najbolje s flomasterom). Svim članovima obitelji može se podijeliti par ploha za slikanje.

Nitko ne smije biti kritiziran zbog nepouzdanosti crteža. Važnije je, naime, za vrijeme zajedničkoga slikanja još jednom predočiti prošlu službu Božja za djecu. Također se može govoriti o Suzani i Tobiji, o strahu i samoći, o Bogu, itd. Kada je najmlađe dijete umorno, može se crteže odložiti i drugi put ih dovršiti.

Na kraju, slika bi se mogla uokviriti nekom vunenom vrpcom, drvcom ili plastikom. Dovršeno djelo treba objesiti u dječjoj sobi kao sjećanje i kao prigodu za razgovor.

S njemačkoga preveo: Fra Jozo Župić